

26/05/00

אביב אינדיאני – עין כרם יוני 2000.

יום שיש ושוב טיול. הבה ונבינה, עסק מוזר הטיולים הללו. קח את מרכיבי הטיול כל אחד לחוד (הפרודוקטים כמו שאימא שלי אומרת לפני שהיא מפליאה בקציצותיה).. קצת בגדים פלוארוסנטים, אופניים עם קפיץ, חברה חבוטים עם קרחות ושומנים וקצת בדיחות ואפילו בוגלר כבר אין. כלום, NOTHING, גורנישט. לא עושה לך כלום.

אבל קח אותם רכיבים, צוק אותם יחדיו לתוך סיר אחד כל יום שישי בבוקר, ערבב קצת והתוצאה מפתיעה. כמו שאמרה הזירה לבישוף "SURPRISE" ....

וכך. עומד אני ומתבונן בערמה הצבעונית שהתאספה ביום שישי האחרון וחשבתי לתומתי כי באופן מוזר להוציא אולי את משפחתי זו הסביבה שאני הכי אוהב להיות בה כמעט בכל מצב. לא שזאת החבורה הכי מוצלחת שיש. חס וחלילה – מבט אחד על בהונותיו המעוקמות של א. או קורי האינטליגנציה הדלילים של ז. (אל תנסו לקשור את ראשי התיבות לאנשים חיים – חסר תועלת)... אבל כנראה שאנחנו עושים משהו בסדר כי אין לי הסבר אחר ואני רק מקווה שאחרים מרגישים כמוני או שחבל על הזמן שאני משקיע בתקתוק או בלהעיר את מולי בבוקר כל אימת שהצופציק שלו מכויב ולא עובד (הסברים בהמשך המסה).

ושוב הרי ירושלים – איך זה שההרים הקרחים למחצה הללו עדיין לא כרעו תחת גלגלי אופנינו? שכה אפדל בימיני אם לא שמעתי עץ אורן נאנח ביאוש – "עוד פעם הפסיכים האלו נעצרו פה לארוחת בוקר. אם אני שומע עוד פעם את הבדיחה על המזבלה, אני חונק את עצמי כמו אצטרובלי."

באמונה – גם אם נסע שם מליון פעם זה לא יהיה משעמם, כל נסיעה יש משהוא חדש ישן שהופך את החוויה לכיף. אפילו ריח הזעה משתנה מנסיעה לנסיעה. ואז כשנדמה שזהו זה, "קונצולה אמריקה" (מפולנית – נגמרה אמריקה), אין יותר הפתעות – מופיע האדון לבית קרפוב, מגינים וורודים זורחים על גפיו השריריות ובגד חלמון צהוב מסנוור על גופו. בי נשבעתי, הקולי ברי הראשון שהוא פוגש בדרך, אונס אותנו לחתיכות. ואם זה לא מספיק אז פיטר טורח להזכיר לנו מהי אהבה אמיתית של גבר לאופניו. הופ, והאופניים

מהתהפכות עליונים מטה, ערוותם בגובה העיניים – טקס שמון אורלי עדין וזהו, סאת תענוגותינו מלאה ואתה שוכח שכל התפארת הזו הקרויה פיטר נוהגת ללכת לאבוד בדרך מהאמבטיה לשירותים. לא לפחד כלל. ואם זה לא מספיק, אז יונתן הטייס הרזה הופיע בתחתונים אדומים לרכיבה. מאיר עיניים.

דברים משתנים. הנה איכות הסנדויצים המגביהה עוף, ורק זמורה מפשל בזמן האחרון עם תערובות הגרנולה שהוא מכין. אתמול הוא ירד לשפל חדש ולא מוכר – כמות מזערית של פקנים זרועים באיים בודדים ובלתי מספקים של תפוחי עץ יבשים. תתעורר זמורה, קצת מיץ בדמיון כשידיך השריריות טווות בבוקר את מצרכי הטיול. על מי אסמוכה? אנה אני מוביל את רעבוני בבקרים כגון אלו? הייתכן כי משענת קנה רצוף נתגלית הו סמל של עוצמה ותושייה, קולוסוס של החלטיות ותפארת, התנערה מעפר... וגומר וגומר... (שלא יעלה לך לראש..)

כרגיל. ההתחלה בבוקר לא הייתה מי יודע מה. מולי התעורר בזמו ולא הייתה לו סיבה להאשים את הצופציק

ובבוקר כשאני קם, **הצופציק למטה**!!" נושא שהעסיק אותנו עד לטבריה. בהמשך, רוני קרפ (הטרמפ שלי ושל מולי) מופיע על הבוקר ברוב חוצפתו כשבאוטו רובץ באופן בלתי צפוי ובשאננות לא אחר מאשר ניר הבוגד (האיש שירה בליברטי וולנס וגם לא בא לטיול בצכוסלובקיה והכל בגלל בעיות זקפה. הלוא תבוש?) מה שאומר שאני לא יכול לישון בדרך ליעד וצריך לסמוך על חסדיו המפוקפקים של מולי שירשה לי להשתרע עקום ולמתוח את אברי הרצוצים משהוא. היה קשה.)

חזרה. ארני חזר מבוסטון ותכף הוביל. אני אישית, כמה שרופאי שיניים גורמים לי לעצירות מוכרח להודות שכל פעם שהקודח הזה מארגן טיול, מרגיש טוב. למה? לא יודע, יש בביציה הזו משהוא מרגיע ונוסך בטחון בהובלה. כריזמה טבעית. בד"כ גם המנסעות משובחים. נכנס במגלשי בוגלר ויצא לנו טוב. גם כן יום קריר ונעים תענוג לאשכים.

התחלנו מהמגרש ליד המחנה הצבאי בעין כרם. עולים בכביש בטור ארוך ויציב. שורה של רגלי בהט מסוקסות, שרשראות משומנות סובבות חרישית וגופות שריריים מבהיקים באפלה (חבל שאתם שפני ניסיון לניסיונות הספרותיים שלי אבל זה או אני או קוזימודו, – תבחרו..). בזמן האחרון מדהים לראות באיזה כושר החברה כמעט בלי יוצא מן הכלל. ממש בזמן לצכוסלובקיה. הגיעה גם המצלמה החדשה עם ארני מארה"ב ודן, למרות היותו ירוק בקבוצה הפגין סבלנות אינסופית באיתור זוויות למצלמה. כדאי להיכנס לאתר השבוע אחרי שניצן יגמור את עבודת הקודש הרגילה שלו.

בכיכר בסוף העלייה הקפנו את הפסגה שמעל לסטף בשביל האדום וירדנו לצובא ושמאלה בשביל הירוק לכוון השורק. כמקובל נשאבנו כבכוח קסם לכוון ארוחת בוקר על הביוב אבל בדקה ה-90 נעצרנו בעין טייסים. מקום תפור לארוחת בוקר ולולא הפישול של זמורה עם הגרנולה המוזכר למעלה, היה יכול להיות מושלם. דשנו בשלושת הנושאים המקובלים – אופנים, מחשבים ופיננסים עד שנגמרה הפסטרמה.

ההמשך – ירידה ארוכה ומהירה לשורק (זורם לו בעליצות כזאת שאתה כמעט שוכח מלמעלה שהכל דרק) בכביש דרומה עד לעיקול החד ואז במעלה השביל למבוא ביתר. שנוי כוון וירידה גסה לכוון נחל רפאים.

בשביל מה הקרן הקיימת או מי שזה לא יהיה חושב שהשבילים ביערות חייבים להיות רחבים כדי מעבר שתי משאיות זו ליד זו תוך כדי הרס חצי יער? הורסים כל חלקה טובה. קטע מהירידה מפורר לאבק פחד אלוהים כשה כדון מתנדנד כמו שכור ואין אחיזה יציבה. רגעים קשים.

חצינו את פסי הרכבת ואז התחילה עליה ארוכה ומעצבנת מעין כמוה עד לראש הר עמינדב. לא נגמר ומענה אותך הדילמה הידועה - מה עדיף, רוח שדוחפת אותך בגב בעליה אבל משאירה אותך שרוי בתוך אותה בועת חום שאתה נושא אתך ללא אפשרות להתקרר או ההפך..

זהו, הסוף. אנחנו בקצה ירושלים. ירידות ארוכות ומהירות בכביש עד לעין כרם. נוחתים בלבנונית. מלאן אנשים שלא הרוויחו אף קלוריה כמונו מתמלאים בחומוס. מילא. הסלטים טובים ולמרות שהמסבחה בהחלט לא ברמה חלילית הרי החברה והקרירות בהחלט מפצים על הכל.

קוף